TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. vasario 8 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendra tvarka – Direktyva 2013/32/ES – 33 straipsnio 2 dalies d punktas ir 40 straipsnio 2 ir 3 dalys – Paskesnis prašymas – Tokio prašymo atmetimo kaip nepriimtino sąlygos – Sąvoka „nauja informacija arba naujos faktinės aplinkybės“ – Teisingumo Teismo sprendimas dėl Sąjungos teisės išaiškinimo – 46 straipsnis – Teisė į veiksmingą teisinę gynybą – Nacionalinio teismo jurisdikcija nagrinėti tokį prašymą iš esmės tuo atveju, kai sprendimas atmesti prašymą kaip nepriimtiną yra neteisėtas – Procedūrinės garantijos – 14 straipsnio 2 dalis“

Byloje C-216/22

dėl *Verwaltungsgericht Sigmaringen* (Zigmaringeno administracinis teismas, Vokietija) 2022 m. vasario 22 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2022 m. kovo 23 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

A. A.

prieš

Bundesrepublik Deutschland

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas L. Bay Larsen, kolegijų pirmininkai A. Prechal, K. Jürimäe, C. Lycourgos, T. von Danwitz ir O. Spineanu-Matei, teisėjai M. Ilešič, J.-C. Bonichot (pranešėjas), P. G. Xuereb, L. S. Rossi, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Wahl ir I. Ziemele,

generalinis advokatas N. Emiliou,

posėdžio sekretorius D. Dittert, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2023 m. vasario 28 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller ir A. Hoesch,

– Austrijos vyriausybės, atstovaujamos A. Posch, J. Schmoll ir V.-S. Strasser,

* Proceso kalba: vokiečių.

– Europos Komisijos, atstovaujamos A. Azéma ir H. Leupold,

susipažinęs su 2023 m. rugsėjo 7 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p. 60) 33 straipsnio 2 dalies d punkto, 40 straipsnio 2 ir 3 dalių ir 46 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunkčio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant trečiosios šalies piliečio A. A. ir *Bundesrepublik Deutschland* (Vokietijos Federacinė Respublika), atstovaujamos *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* (Federalinė migracijos ir pabėgėlių tarnyba, Vokietija) (toliau – Tarnyba), ginčą dėl vėlesnio jo prašymo suteikti pabėgėlio statusą atmetimo kaip nepriimtino.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 2013/32 18 ir 36 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(18) tiek valstybės narės, tiek tarptautinės apsaugos prašytojai yra suinteresuoti, kad sprendimai dėl tarptautinės apsaugos prašymų būtų priimami kuo skubiau, nedarant poveikio tinkamo ir išsamaus nagrinėjimo atlikimui;

<…>

(36) kai prašytojas pateikia paskesnį prašymą nepateikdamas naujų įrodymų ar argumentų, būtų neproporcinga įpareigoti valstybes nares pradėti naują visapusiško nagrinėjimo procedūrą. Tais atvejais valstybės narės turėtų turėti galimybę atmesti prašymą kaip nepriimtiną pagal *res judicata* principą[.]“

4 Šios direktyvos 2 straipsnyje „Terminų apibrėžtys“ nurodyta:

„Šioje direktyvoje:

<…>

f) „sprendžiančioji institucija“ – bet kokia pusiau teisminė arba administracinė institucija valstybėje narėje, atsakinga už tarptautinės apsaugos prašymų nagrinėjimą ir kompetentinga priimti pirmosios instancijos sprendimus tokiais atvejais;

<…>

q) „paskesnis prašymas“– vėlesnis tarptautinės apsaugos prašymas priėmus galutinį sprendimą dėl ankstesnio prašymo, įskaitant atvejus, kai prašytojas tiesiogiai atsiėmė savo prašymą, ir atvejus, kai sprendžiančioji institucija atmetė prašymą po to, kai jis buvo netiesiogiai atsiimtas pagal 28 straipsnio 1 dalį.“

5 Minėtos direktyvos 14 straipsnyje „Asmeninis pokalbis“ nustatyta:

„1. Prieš sprendžiančiajai institucijai priimant sprendimą, prašytojui suteikiama galimybė atvykti asmeninio pokalbio dėl tarptautinės apsaugos prašymo su asmeniu, pagal nacionalinę teisę kompetentingu vykdyti tokius pokalbius. Asmeninius pokalbius dėl tarptautinės apsaugos prašymo esmės vykdo sprendžiančiosios institucijos darbuotojai. Ši pastraipa nedaro poveikio 42 straipsnio 2 dalies b punktui.

<…>

2. Asmeninio pokalbio dėl prašymo esmės gali nebūti, kai:

a) sprendžiančioji institucija gali priimti teigiamą sprendimą dėl pabėgėlio statuso remdamasi turimais įrodymais <…>

<…>“

6 Tos pačios direktyvos 33 straipsnyje „Nepriimtini prašymai“ numatyta:

„1. Be bylų, kuriose prašymas nenagrinėjamas pagal [2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (OL L 180, 2013, p. 31)], valstybės narės neprivalo nagrinėti, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal [2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9)], kai vadovaujantis šiuo straipsniu prašymas laikomas nepriimtinu.

2. Valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, tik jeigu:

<…>

d) prašymas yra paskesnis prašymas, kai neatsirado naujos informacijos arba duomenų [naujų faktinių aplinkybių], susijusių su nagrinėjimu, [apie tai,] ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal [Direktyvą 2011/95], arba prašytojas jų nepateikė <…>

<…>“

7 Direktyvos 2013/32 40 straipsnio „Paskesnis prašymas“ 2–5 dalyse nustatyta:

„2. Siekiant priimti sprendimą dėl tarptautinės apsaugos prašymo priimtinumo pagal 33 straipsnio 2 dalies d punktą, paskesnis tarptautinės apsaugos prašymas visų pirma turi būti preliminariai išnagrinėjamas, siekiant nustatyti, ar dėl šio prašymo atsirado arba prašytojas

pateikė naujos informacijos arba duomenų, susijusių su nagrinėjimu [arba faktinių aplinkybių] dėl prašytojo priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal [Direktyvą 2011/95].

3. Jeigu po 2 dalyje nurodyto preliminaraus nagrinėjimo padaroma išvada, kad atsirado naujos informacijos arba duomenų [faktinių aplinkybių] arba juos pateikė prašytojas ir dėl to labai padidėja tikimybė, kad prašytojas gali būti priskirtas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal [Direktyvą 2011/95], prašymas toliau nagrinėjamas pagal II skyrių. Valstybės narės taip pat gali numatyti kitas priežastis, dėl kurių paskesnis prašymas nagrinėjamas toliau.

4. Valstybės narės gali numatyti, kad prašymas bus toliau nagrinėjamas, tik jeigu atitinkamas prašytojas ankstesnės procedūros metu ne dėl savo kaltės negalėjo pareikšti šio straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytų aplinkybių, visų pirma pasinaudodamas savo teise į veiksmingą teisių gynimo priemonę pagal 46 straipsnį.

5. Kai paskesnis prašymas pagal šį straipsnį toliau nenagrinėjamas, jis pagal 33 straipsnio 2 dalies d punktą laikomas nepriimtinu.“

8 Šios direktyvos 46 straipsnyje „Teisė į veiksmingą teisių gynimo priemonę“ numatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad prašytojai turėtų teisę į veiksmingą teisių gynimo priemonę, kuria galėtų naudotis teisme, kad galėtų apskųsti:

a) sprendimą, priimtą dėl tarptautinės apsaugos prašymo, įskaitant sprendimą:
   i) laikyti prašymą nepagrįstu, kad būtų suteiktas pabėgėlio statusas ir (arba) papildomos apsaugos statusas;
   ii) laikyti prašymą nepriimtinu pagal 33 straipsnio 2 dalį;

<…>

3. Kad būtų laikomasi 1 dalies, valstybės narės užtikrina, jog taikant veiksmingą teisių gynimo priemonę būtų numatytas išsamus ir *ex nunc* faktinis ir teisinis tarptautinės apsaugos poreikių [išsamus ir *ex nunc* faktinių ir teisinių aplinkybių] nagrinėjimas, įskaitant, atitinkamais atvejais, nagrinėjimą [tarptautinės apsaugos poreikių nagrinėjimą] pagal [Direktyvą 2011/95], bent vykdant apeliacines procedūras [nagrinėjant skundą] pirmosios instancijos teisme.

<…>“

Vokietijos teisė

9 Pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos *Asylgesetz* (Prieglobsčio įstatymas, *BGBl*. 2008 I, p. 1798) (toliau – Prieglobsčio įstatymas) 71 straipsnio „Vėlesnis prašymas“ 1 dalyje nustatyta:

„Jei užsienietis po ankstesnio prieglobsčio prašymo atsiėmimo arba galutinio sprendimo atmesti prašymą vėliau pateikia naują prašymą suteikti prieglobstį (paskesnis prašymas), nauja prieglobsčio suteikimo procedūra vykdoma tik tuo atveju, jeigu įvykdytos [*Verwaltungsverfahrensgesetz* (Viešojo administravimo įstatymas, *BGBl*. 2013 I, p. 102)] 51 straipsnio 1–3 dalyse nustatytos sąlygos; <…>“

10 Pagrindinėje byloje taikytinos redakcijos Viešojo administravimo įstatymo 51 straipsnyje numatyta:

„(1) Valdžios institucija suinteresuotojo asmens prašymu privalo nuspręsti dėl galutinai įsigaliojusio administracinio akto panaikinimo arba pakeitimo, jeigu:

1) po šio akto priėmimo faktinė arba teisinė padėtis, dėl kurios aktas buvo priimtas, pasikeitė suinteresuotojo asmens naudai;

2) paaiškėjo naujų įrodymų, dėl kurių būtų priimtas suinteresuotajam asmeniui palankesnis sprendimas;

3) yra *Zivilprozessordnung* [(Civilinio proceso kodeksas)] 580 straipsnyje numatytų proceso atnaujinimo pagrindų.

(2) Prašymas priimtinas tik tuo atveju, jeigu suinteresuotasis asmuo ne dėl didelio aplaidumo negalėjo remtis proceso atnaujinimo pagrindu per ankstesnę procedūrą, įskaitant administracinio akto apskundimą.

(3) Prašymas turi būti pateiktas per tris mėnesius. Šis terminas pradedamas skaičiuoti nuo tos dienos, kai atitinkamas asmuo sužinojo apie proceso atnaujinimo pagrindą.

<…>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

11 Pareiškėjas pagrindinėje byloje yra Sirijos pilietis. 2017 m. liepos 26 d. jis pateikė prieglobsčio prašymą Vokietijoje po to, kai, kaip jis pats nurodė, 2012 m. išvyko iš Sirijos, iki 2017 m. gyveno Libijoje, paskui per Italiją ir Austriją atvyko į Vokietiją.

12 Per pokalbį Tarnyboje jis nurodė, kad nuo 2003 m. iki 2005 m. atliko karo tarnybą Sirijoje ir kad išvyko iš šios šalies nuogąstaudamas vėl būti pašauktas į karo tarnybą arba būti įkalintas, jei atsisakys vykdyti karo prievolę. Jam išvykus iš Sirijos, tėvas pranešė, kad karinės valdžios institucijos atsiuntė šaukimą į kariuomenę.

13 2017 m. rugpjūčio 16 d. sprendimu Tarnyba suteikė jam papildomą apsaugą, tačiau atsisakė suteikti pabėgėlio statusą.

14 Grįsdama šį atsisakymą Tarnyba nurodė, kad negalima daryti prielaidos, jog Sirijos valstybė pareiškėjo pagrindinėje byloje emigraciją aiškina kaip opoziciją režimui. Pirma, jis kilęs iš regiono, dėl kurio jo išvykimo metu kovojo Sirijos armija, Laisvosios Sirijos armija ir „Islamo valstybė“. Be to, kadangi jis, kaip pats teigia, išvyko iš Sirijos prieš tai, kai buvo pašauktas į Sirijos kariuomenę, nėra pagrindo manyti, kad savo šalyje jis būtų laikomas dezertyru ar režimo opozicionieriumi. Be to, pareiškėjas pagrindinėje byloje neįrodė, kad šaukimas į kariuomenę buvo jo išvykimo priežastis. Apskritai jis nurodė tik dėl karo Sirijoje susidariusią grėsmingą situaciją.

15 Pareiškėjas pagrindinėje byloje neapskundė to sprendimo ir šis tapo galutinis.

16 2021 m. sausio 15 d. pareiškėjas pagrindinėje byloje pateikė Tarnybai naują prieglobsčio prašymą, t. y. „paskesnį prašymą“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 2 straipsnio q punktą. Savo prašymą jis iš esmės grindė 2020 m. lapkričio 19 d. Sprendimu *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Karo tarnyba ir prieglobstis)* (C-238/19, EU:C:2020:945). Jis iš esmės teigė, kad dėl šio sprendimo „pasikeitė jo teisinė padėtis“, kaip tai suprantama pagal nacionalines nuostatas, todėl Tarnyba turėjo iš esmės išnagrinėti jo paskesnį prašymą. Šis pakeitimas atsirado dėl to, kad nurodytame sprendime buvo numatytas prieglobsčio prašytojams palankesnis su įrodinėjimo pareiga susijusių taisyklių aiškinimas nei tas, kuris nacionalinių teismų praktikoje buvo taikomas tokiems prašytojams, pabėgusiems iš savo šalies, kad išvengtų karinių pareigų. Minėtas pakeitimas išplaukia iš Teisingumo Teismo vartojamos formuluotės, pagal kurią tam tikromis aplinkybėmis egzistuoja „rimta prielaida“, kad karinės tarnybos atsisakymas susijęs su viena iš Direktyvos 2011/95 10 straipsnyje išvardytų persekiojimo priežasčių.

17 2021 m. kovo 22 d. sprendimu Tarnyba pareiškėjo pagrindinėje byloje prieglobsčio paskesnį prašymą atmetė kaip nepriimtiną. Šį sprendimą ji motyvavo iš esmės nurodydama, kad minėtas 2020 m. lapkričio 19 d. Sprendimas *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Karo tarnyba ir prieglobstis)* (C-238/19, EU:C:2020:945) nereiškia, kad ji turi išnagrinėti šį prašymą iš esmės. Kadangi pareiškėjas pagrindinėje byloje rėmėsi šiuo sprendimu tik grįsdamas paskesnį prašymą, tiek nacionalinėse, tiek Sąjungos nuostatose nustatytos jo prieglobsčio prašymo pakartotinio nagrinėjimo sąlygos nebuvo įvykdytos.

18 Pareiškėjas pagrindinėje byloje kreipėsi į *Verwaltungsgericht Sigmaringen* (Zigmaringeno administracinis teismas, Vokietija), t. y. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą, prašydamas panaikinti 2021 m. kovo 22 d. Tarnybos sprendimą ir suteikti pabėgėlio statusą.

19 Tas teismas pažymi, kad pagal Prieglobsčio įstatymo 71 straipsnio 1 dalį, siejamą su Viešojo administravimo įstatymo 51 straipsnio 1 dalies 1 punktu, jeigu galutinai atmetus pirmąjį prieglobsčio prašymą trečiosios šalies pilietis pateikia paskesnį prašymą, sprendžiančioji institucija turi atnaujinti procedūrą, jeigu faktinė ar teisinė padėtis, dėl kurios buvo priimtas administracinis aktas, vėliau pasikeitė suinteresuotojo asmens naudai. Dėl „teisinės padėties“ pasikeitimo, kaip tai suprantama pagal šias nuostatas, jis pažymi, kad, remiantis vyraujančia nacionalinių teismų praktika, ši sąvoka iš principo gali apimti tik taikytinų nuostatų pasikeitimą, o ne teismo (kaip antai Teisingumo Teismo) sprendimą. Iš tiesų teismo sprendimu tik aiškinamos ir taikomos atitinkamos nuostatos, galiojusios sprendimo dėl ankstesnio prašymo priėmimo momentu, jų nekeičiant. Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad *Bundesverfassungsgericht* (Federalinis Konstitucinis Teismas, Vokietija) sprendimai dėl pagrindinės teisės į prieglobstį apimties išimties tvarka gali pakeisti „teisinę padėtį“, kaip tai suprantama pagal minėtas nuostatas.

20 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas dėl tokio nacionalinės teisės aiškinimo suderinamumo su Sąjungos teise, nes taip apskritai atsisakoma pripažinti, kad Teisingumo Teismo sprendimas gali pakeisti „teisinę padėtį“ ir taip pateisinti proceso atnaujinimą pateikto paskesnio prašymo atveju, nors 2020 m. gegužės 14 d. Sprendime *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság* (C-924/19 PPU ir C-925/19 PPU, EU:C:2020:367) Teisingumo Teismas nusprendė, kad Teisingumo Teismo sprendimas, kuriuo konstatuojamas nacionalinės teisės aktų nesuderinamumas su Sąjungos teise, yra nauja informacija, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktą.

21 Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, be kita ko, ar Teisingumo Teismo sprendimas, kuriuo tik išaiškinama sprendimo dėl ankstesnio prašymo priėmimo metu jau galiojusi Sąjungos teisės nuostata, gali būti laikomas „nauja informacija arba naujomis faktinėmis aplinkybėmis“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktą ir 40 straipsnio 3 dalį. Visų pirma jis klausia, ar minėtas 2020 m. lapkričio 19 d. Sprendimas *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Karo tarnyba ir prieglobstis)* (C-238/19, EU:C:2020:945), kuriuo pareiškėjas remiasi pagrindinėje byloje, nagrinėjamu atveju yra tokia „nauja informacija arba faktinė aplinkybė“, nes tame sprendime pateikti svarbūs išaiškinimai dėl Direktyvos 2011/95 9 straipsnio 2 dalies b punkto ir 10 straipsnio taikymo atlikti karo prievolę dėl įsitikinimų atsisakantiems sirams.

22 Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad pagal taikytiną nacionalinę proceso teisę, kai jam pateikiamas skundas dėl Tarnybos sprendimo atmesti paskesnį prašymą kaip nepriimtiną, jis gali priimti sprendimą tik dėl šio prašymo priimtinumo sąlygų, numatytų Prieglobsčio įstatymo 71 straipsnio 1 dalyje ir Viešojo administravimo įstatymo 51 straipsnio 1–3 dalyse. Taigi, jeigu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad Tarnyba klaidingai atmetė paskesnį prašymą, jis gali tik panaikinti sprendimą dėl nepriimtinumo ir grąžinti šį prašymą Tarnybai, kad ši priimtų naują sprendimą.

23 Vis dėlto tam teismui kyla klausimas, ar šios nacionalinės proceso teisės normos yra suderinamos su Direktyvos 2013/32 46 straipsnio 1 dalyje numatyta teise į veiksmingą teisių gynimo priemonę ir su šios direktyvos 18 konstatuojamojoje dalyje nurodytu šios direktyvos tikslu, kad sprendimai dėl tarptautinės apsaugos prašymų būtų priimami kuo greičiau. Jeigu iš šio 46 straipsnio būtų matyti, kad jis gali ar net privalo pats priimti sprendimą dėl paskesnio prašymo esmės ir prireikus suteikti pareiškėjui pagrindinėje byloje pabėgėlio statusą, jam dar kyla klausimas, ar tokiu atveju šiam pareiškėjui turi būti taikomos Direktyvos 2013/32 II skyriaus nuostatose numatytos procedūrinės garantijos.

24 Šiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgericht Sigmaringen* (Zigmaringeno administracinis teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. a) Ar su [Direktyvos 2013/32] 33 straipsnio 2 dalies d punktu ir 40 straipsnio 2 dalimi suderinama nacionalinės teisės nuostata, kurioje numatyta, kad paskesnis prašymas yra priimtinas tik tuomet, jeigu faktinė arba teisinė padėtis, kuria buvo grindžiamas pradinis neigiamas sprendimas, *a posteriori* pasikeitė prašytojo naudai?

b) Ar pagal [Direktyvos 2013/32] 33 straipsnio 2 dalies d punktą ir 40 straipsnio 2 dalį draudžiama nacionalinės teisės nuostata, pagal kurią Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimas (šiuo atveju priimtas per prejudicinio sprendimo procedūrą pagal SESV 267 straipsnį) nelaikomas „nauja informacija“, „nauja faktine aplinkybe“ arba „naujais duomenimis“, jeigu sprendime nėra konstatuojama, kad nacionalinės teisės nuostata nesuderinama su Sąjungos teise, o tik išaiškinama Sąjungos teisė? Kokios sąlygos prireikus turi būti įvykdytos tam, kad būtų privaloma į Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimą, kuriame tik išaiškinama Sąjungos teisė, atsižvelgti kaip į „naują informaciją“, „naują faktinę aplinkybę“ arba „naujus duomenis“?

2. Jeigu į pirmojo klausimo a ir b punktus būtų atsakyta teigiamai: ar [Direktyvos 2013/32] 33 straipsnio 2 dalies d punktas ir 40 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinami taip, kad į Teisingumo Teismo sprendimą, kuriame buvo pripažinta, kad yra rimtas pagrindas daryti prielaidą, jog vengimas atlikti karo tarnybą [Direktyvos 2011/95] 9 straipsnio 2 dalies

e punkte nurodytomis sąlygomis yra susijęs su vienu iš šios direktyvos 10 straipsnyje nustatytų penkių pagrindų, reikia atsižvelgti kaip į „naują informaciją“, „naują faktinę aplinkybę“ arba „naujus duomenis“?

3. a) Ar [Direktyvos 2013/32] 46 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktis turi būti aiškinamas taip, kad teismas, gavęs skundą dėl sprendžiančiosios institucijos sprendimo laikyti prašymą nepriimtinu pagal [Direktyvos 2013/32] 33 straipsnio 2 dalies d punktą ir 40 straipsnio 5 dalį, turi tik patikrinti, ar sprendžiančioji institucija tinkamai taikė sąlygas, kuriomis paskesnis prieglobsčio prašymas pagal [Direktyvos 2013/32] 33 straipsnio 2 dalies d punktą ir 40 straipsnio 2 ir 5 dalis gali būti laikomas nepriimtinu?
   b) Jeigu į trečiojo klausimo a punktą būtų atsakyta neigiamai: ar [Direktyvos 2013/32] 46 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktis turi būti aiškinamas taip, kad [nacionalinis] teismas, gavęs skundą dėl sprendžiančiosios institucijos sprendimo laikyti prašymą nepriimtinu, taip pat turi patikrinti, ar įvykdytos tarptautinės apsaugos, kaip tai suprantama pagal [Direktyvos 2011/95] 2 straipsnio b punktą, suteikimo sąlygos tuo atveju, jeigu teismas, atlikęs savo vertinimą, nustato, kad sąlygos atmesti paskesnį prieglobsčio prašymą kaip nepriimtiną nėra įvykdytos?
   c) Jeigu į trečiojo klausimo b punktą būtų atsakyta teigiamai: ar tokį sprendimą [nacionalinis] teismas gali priimti tik tuo atveju, jeigu prašytojui prieš tai buvo suteikta specialių procesinių garantijų pagal [Direktyvos 2013/32] 40 straipsnio 3 dalies trečią sakinį, siejamą su [šios direktyvos] II skyriaus nuostatomis? Ar [šis] teismas turi teisę pats įvykdyti šią procedūrą, ar – jeigu reikia, sustabdęs bylos nagrinėjimą – turi pavesti ją sprendžiančiajai institucijai? Ar prašytojas gali atsisakyti šių procesinių garantijų laikymosi?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmųjų dviejų klausimų

25 Pirmaisiais dviem klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, kokiomis sąlygomis Teisingumo Teismo sprendimas gali būti pripažįstamas „nauja informacija arba faktine aplinkybe“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktą ir 40 straipsnio 2 ir 3 dalis.

26 Pirmiausia reikia priminti, kad Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalyje pateikiamas išsamus atvejų, kai valstybės narės gali pripažinti, kad tarptautinės apsaugos prašymas yra nepriimtinas, sąrašas (2019 m. kovo 19 d. Sprendimo *Ibrahim ir kt.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 ir C-438/17, EU:C:2019:219, 76 punktas).

27 Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punkte konkrečiai numatyta, kad valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, kai „prašymas yra paskesnis prašymas, kai neatsirado naujos informacijos arba duomenų, susijusių su nagrinėjimu, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal [Direktyvą 2011/95] arba prašytojas jų nepateikė“.

28 Sąvoka „paskesnis prašymas“ Direktyvos 2013/32 2 straipsnio q punkte apibrėžta kaip vėlesnis tarptautinės apsaugos prašymas, pateiktas priėmus galutinį sprendimą dėl ankstesnio prašymo.

29 Paskesnių prašymų nagrinėjimo procedūra paaiškinta Direktyvos 2013/32 40 straipsnyje, kuriame, kiek tai susiję su tokių prašymų priimtinumu, numatytas dviejų etapų nagrinėjimas (2021 m. birželio 10 d. Sprendimo *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nauja informacija arba duomenys)*, C-921/19, EU:C:2021:478, 34 ir 35 punktai).

30 Pirmiausia šio straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad, siekiant priimti sprendimą dėl tarptautinės apsaugos prašymo priimtinumo pagal šios direktyvos 33 straipsnio 2 dalies d punktą, paskesnis prašymas visų pirma turi būti preliminariai išnagrinėtas, kad būtų nustatyta, ar dėl šio prašymo atsirado arba prašytojas pateikė naujos informacijos ar naujų faktinių aplinkybių, susijusių su nagrinėjimu, ar jis priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95.

31 Tik jei nustatoma, kad iš tikrųjų yra tokios naujos informacijos arba naujų faktinių aplinkybių, palyginti su pirmuoju tarptautinės apsaugos prašymu, antrame etape paskesnio prašymo priimtinumas toliau nagrinėjamas pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalį, siekiant patikrinti, ar ta nauja informacija ir faktinės aplinkybės gerokai padidina tikimybę, kad prašytojas atitiks šiam statusui gauti keliamas sąlygas (2021 m. birželio 10 d. Sprendimo *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nauja informacija arba duomenys)*, C-921/19, EU:C:2021:478, 37 punktas).

32 Be to, pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalį valstybės narės gali numatyti, kad paskesnis prašymas bus toliau nagrinėjamas. tik jeigu prašytojas per ankstesnę procedūrą ne dėl savo kaltės negalėjo nurodyti tokios naujos informacijos ar faktinių aplinkybių.

33 Jeigu paskesnio prašymo priimtinumo sąlygos tenkinamos, šis prašymas turi būti nagrinėjamas iš esmės, ir tai, kaip nurodyta Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalyje, turi būti daroma pagal šios direktyvos II skyrių, kuriame įtvirtinti tarptautinės apsaugos prašymams taikomi pagrindiniai principai ir pagrindinės garantijos (šiuo klausimu žr. 2021 m. birželio 10 d. Sprendimo *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nauja informacija arba duomenys)*, C-921/19, EU:C:2021:478, 38 punktą).

34 Siekiant įvertinti sąvokos „nauja informacija arba faktinė aplinkybė“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktą ir 40 straipsnio 2 ir 3 dalis, apimtį, reikia pažymėti, kad iš šio 33 straipsnio 2 dalies formuluotės, be kita ko, iš žodžio „tik“ prieš išvardijant nepriimtinumo pagrindus, iš tos nuostatos tikslo ir direktyvos struktūros matyti, kad toje nuostatoje numatyta galimybe atmesti tarptautinės apsaugos prašymą kaip nepriimtiną nukrypstama nuo pareigos iš esmės išnagrinėti tokį prašymą (šiuo klausimu žr. 2022 m. rugpjūčio 1 d. Sprendimo *Bundesrepublik Deutschland (Pabėgėlių vaikas, gimęs ne priimančiojoje valstybėje narėje)*, C-720/20, EU:C:2022:603, 49 punktą).

35 Teisingumo Teismas jau turėjo progą konstatuoti, kad tiek dėl 33 straipsnio 2 dalyje pateikto sąrašo baigtinio pobūdžio, tiek dėl šiame sąraše esančių nepriimtinumo pagrindų nukrypstamo pobūdžio išplaukia, kad šie pagrindai turi būti aiškinami siaurai (šiuo klausimu žr. 2022 m. rugpjūčio 1 d. Sprendimo *Bundesrepublik Deutschland (Pabėgėlių vaikas, gimęs ne priimančiojoje valstybėje narėje)*, C-720/20, EU:C:2022:603, 51 punktą).

36 Taigi atvejai, kai pagal Direktyvą 2013/32 paskesnis prašymas turi būti laikomas priimtinu, priešingai, turi būti aiškinami plačiai.

37 Be to, iš pačios Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punkto formuluotės, visų pirma iš vartojamo žodžių junginio „nauja informacija arba faktinė aplinkybė“, matyti, kad šioje nuostatoje kalbama ne tik apie faktinį prašytojo asmeninės padėties arba jo kilmės šalies padėties pasikeitimą, bet ir apie naujas teisines aplinkybes.

38 Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos, be kita ko, matyti, kad paskesnis prašymas negali būti pripažintas nepriimtinu pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktą, kai sprendžiančioji institucija, kaip ji suprantama pagal minėtos direktyvos 2 straipsnio f punktą, konstatuoja, kad galutinis ankstesnio prašymo atmetimas prieštarauja Sąjungos teisei. Tokią išvadą būtinai turi padaryti sprendžiančioji institucija, kai toks prieštaravimas kyla iš Teisingumo Teismo sprendimo arba jį atsitiktinai nustatė nacionalinis teismas (šiuo klausimu žr. 2020 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU ir C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, 198 punktą).

39 Ši išvada grindžiama tuo, kad būtų labai pakenkta Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 18 straipsnyje įtvirtintos ir direktyvose 2011/95 ir 2013/32 sukonkretintos tarptautinės apsaugos prašytojui pripažintos teisės gauti tarptautinės apsaugos statusą, kai tenkinamos pagal Sąjungos teisę nustatytos sąlygos, veiksmingumui, jeigu paskesnis prašymas galėtų būti pripažintas nepriimtinu dėl Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punkte nurodyto pagrindo, nors pirmasis prašymas buvo atmestas pažeidžiant Sąjungos teisę. Iš tiesų toks šios nuostatos aiškinimas lemtų, kad Sąjungos teisė būtų neteisingai taikoma, kaskart pateikus naują tarptautinės apsaugos prašymą, o prašytojui nebūtų suteikiama galimybės išnagrinėti jo prašymą taip, kad ši teisė nebūtų pažeista. Tokia veiksmingo Sąjungos teisės normų, susijusių su tarptautinės apsaugos suteikimo procedūra, taikymo kliūtis negali būti pagrįstai pateisinama teisinio saugumo principu (šiuo klausimu žr. 2020 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU ir C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, 192, 196 ir 197 punktus).

40 Konkrečiame Direktyvos 2013/32 kontekste Teisingumo Teismo sprendimas gali patekti į sąvoką „nauja informacija“, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 33 straipsnio 2 dalies d punktą ir 40 straipsnio 2 ir 3 dalis, neatsižvelgiant į tai, ar minėtas Teisingumo Teismo sprendimas priimtas prieš priimant sprendimą dėl ankstesnio prašymo, ar po jo priėmimo, ar minėtame Teisingumo Teismo sprendime konstatuojama, kad nacionalinė nuostata, kuria buvo grindžiamas šis sprendimas, yra nesuderinama su Sąjungos teise, ir ar apsiribojama Sąjungos teisės, įskaitant jau galiojusią minėto sprendimo priėmimo metu, aiškinimu.

41 Vokietijos ir Austrijos vyriausybių nurodyta aplinkybė, kad sprendimo, kuriuo Teisingumo Teismas, vykdydamas pagal SESV 267 straipsnį jam suteiktą jurisdikciją išaiškina Sąjungos teisės normą, pasekmės iš esmės įsigalioja nuo aiškinamos normos įsigaliojimo dienos, yra nereikšminga (šiuo klausimu žr. 2015 m. sausio 28 d. Sprendimo *Starjakob*, C-417/13, EU:C:2015:38, 63 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

42 Be to, nors 2020 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság* (C-924/19 PPU ir C-925/19 PPU, EU:C:2020:367) 194 ir 203 punktuose Teisingumo Teismas iš esmės nusprendė, kad sprendimo, konstatuojančio nacionalinės teisės aktų, kuriais remiantis buvo atmestas ankstesnis tarptautinės apsaugos prašymas, nesuderinamumą su Sąjungos teise, buvimas yra nauja informacija, susijusi su paskesnio prašymo nagrinėjimu, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktą, reikia pažymėti, kad Teisingumo Teismas visiškai nemanė, kad tokia nauja aplinkybė gali būti tik Teisingumo Teismo sprendimai, kuriuose daroma tokia išvada.

43 Iš tiesų aiškinimas, kad Teisingumo Teismo sprendimas gali būti pripažįstamas nauja informacija, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktą ir 40 straipsnio 2 ir 3 dalis, tik jeigu konstatuojama, kad nacionalinės teisės nuostata, kuria remiantis buvo priimtas sprendimas dėl ankstesnio prašymo, yra nesuderinama su Sąjungos teise, pakenktų ne tik tarptautinės apsaugos prašytojui pripažintos teisės, įtvirtintos Chartijos 18 straipsnyje ir primintos šio sprendimo 39 punkte, veiksmingumui, bet ir būtų neatsižvelgiama į prejudicinių sprendimų *erga omnes* poveikį ir SESV 267 straipsnyje numatytos procedūros pobūdį, taip pat jos tikslą užtikrinti vienodą Sąjungos teisės aiškinimą.

44 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad bet kuris Teisingumo Teismo sprendimas gali būti pripažįstamas nauja informacija, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktą ir 40 straipsnio 2 ir 3 dalis.

45 Tokį sąvokos „nauja informacija“ aiškinimą patvirtina ir Direktyvos 2013/32 36 konstatuojamoji dalis, iš kurios matyti, kad prašytojui turi būti suteikta galimybė pateikti „naujų argumentų“.

46 Toks aiškinimas leidžia prašytojui grindžiant paskesnį prašymą remtis argumentu, kad jo ankstesnis prašymas buvo atmestas pažeidžiant Teisingumo Teismo sprendimą, nes nagrinėjant ankstesnį prašymą toks argumentas teoriškai negalėjo būti pateiktas.

47 Šiomis aplinkybėmis taip pat pažymėtina, jog tai, kad nagrinėjant ankstesnį prašymą prašytojas nesirėmė jau priimtu Teisingumo Teismo sprendimu, negali būti laikoma jo kalte, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalį. Be to, kad, kaip nurodyta šio sprendimo 34 ir 35 punktuose, ši kaltės sąvoka turi būti aiškinama siaurai, platesnė šios sąvokos samprata leistų pakartoti neteisingą Sąjungos teisės taikymą, nors sprendžiančioji institucija ir kompetentingi teismai, taikydami atitinkamus Teisingumo Teismo sprendimus, privalo į jiems žinomas faktines aplinkybes atsižvelgti taip, kad jos atitiktų šią teisę.

48 Be to, iš jurisprudencijos matyti, kad Teisingumo Teismo sprendimas gali būti pripažįstamas nauja informacija, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalį ir 40 straipsnio 2 ir 3 dalis, net ir nesant nuorodos paskesniame prašytojo prašyme į tokį sprendimą (šiuo klausimu žr. 2020 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU ir C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, 195 punktą).

49 Vis dėlto reikia priminti, kad, kaip pažymėta šio sprendimo 31 punkte, tam, kad paskesnis prašymas būtų priimtinas, pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalį dar reikia, kad dėl naujos informacijos ar faktinių aplinkybių „labai padidėja tikimybė, kad prašytojas gali būti priskirtas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal [Direktyvą 2011/95]“.

50 Kaip matyti iš Direktyvos 2013/32 36 konstatuojamosios dalies, Europos Sąjungos teisės aktų leidėjas manė, kad būtų neproporcinga įpareigoti valstybes nares iš esmės išnagrinėti kiekvieną paskesnį prašymą. Taip būtų tuo atveju, jei tam, kad kompetentingai valdžios institucijai būtų užkirstas kelias atmesti jo paskesnį prašymą kaip nepriimtiną pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktą, prašytojui pakaktų nurodyti bet kokią naują informaciją ar faktinę aplinkybę, neatsižvelgiant į jos svarbą tarptautinės apsaugos suteikimo reikalavimams.

51 Kai prašytojas remiasi Teisingumo Teismo sprendimu kaip nauja informacija, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalį ir 40 straipsnio 2 ir 3 dalis, dėl tokios sąlygos paskesnis prašymas turi būti nagrinėjamas iš esmės tik tais atvejais, kai tame Teisingumo Teismo sprendime pateiktas Sąjungos teisės išaiškinimas atrodo reikšmingas vertinant šio prašymo pagrįstumą.

52 Nagrinėjamu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi įvertinti, ar 2020 m. lapkričio 19 d. Sprendimas *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Karo tarnyba ir prieglobstis)* (C-238/19, EU:C:2020:945), kuriuo pareiškėjas pagrindinėje byloje grindžia savo paskesnį prašymą, yra nauja informacija, dėl kurios gerokai padidėja tikimybė, kad jis atitiks pabėgėlio statuso suteikimo reikalavimus.

53 Šis vertinimas priklauso nuo minėto 2020 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Karo tarnyba ir prieglobstis)* (C-238/19, EU:C:2020:945) išaiškinimo, ypač kiek jo 61 punkte konstatuota, kad egzistuoja „rimta prielaida“, kad atsisakymas atlikti karo tarnybą Direktyvos 2011/95 9 straipsnio 2 dalies e punkte nurodytomis sąlygomis yra susijęs su vienu iš šios direktyvos 10 straipsnyje išvardytų pagrindų, todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui reikia nurodyti, kad taip konstatavęs (taip pat to sprendimo 60 punkte) Teisingumo Teismas tik nurodė, jog minėtomis aplinkybėmis „labai tikėtina“, kad toks ryšys egzistuoja, ir neketino nei nustatyti nenuginčijamos prezumpcijos, nei pakeisti kompetentingų nacionalinių institucijų vertinimo savuoju. Todėl nagrinėjamo sprendimo 61 punkto paskutiniame sakinyje Teisingumo Teismas priminė, kad šios institucijos, atsižvelgdamos į visas nagrinėjamas aplinkybes, turi patikrinti, ar šis ryšys tikėtinas.

54 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmuosius du klausimus reikia atsakyti, kad Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punktas ir 40 straipsnio 2 ir 3 dalys turi būti aiškinami taip, kad nauja informacija, kaip ji suprantama pagal šias nuostatas, pripažįstamas bet kuris Teisingumo Teismo sprendimas, įskaitant sprendimą, kuriame tik išaiškinama Sąjungos teisės nuostata, jau galiojusi sprendimo dėl ankstesnio prašymo priėmimo metu, nepaisant to, kada jis buvo priimtas, jeigu dėl jo gerokai padidėja tikimybė, kad prašytojas atitiks tarptautinės apsaugos suteikimo reikalavimus.

Dėl trečiojo klausimo

55 Trečiuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2013/32 46 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį leidžiama ar net reikalaujama, kad kompetentingas nacionalinis teismas, panaikinęs sprendimą atmesti paskesnį prašymą kaip nepriimtiną, galėtų pats priimti sprendimą dėl šio prašymo, neprivalėdamas grąžinti jo nagrinėti sprendžiančiajai institucijai. Jis taip pat klausia, ar tokiu atveju prašytojui turi būti taikomos Direktyvos 2013/32 II skyriaus nuostatose numatytos procedūrinės garantijos.

56 Primintina, kad pagal Direktyvos 2013/32 46 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktį tarptautinės apsaugos prašytojai turi turėti teisę į veiksmingą teisių gynimo priemonę, kad galėtų ginčyti pagal šios direktyvos 33 straipsnio 2 dalį priimtus sprendimus dėl jų paskesnių prašymų nepriimtinumo.

57 Pagal minėtos direktyvos 46 straipsnio 3 dalį tam, kad ši teisių gynimo priemonė būtų veiksminga, ji turi apimti kompetentingo nacionalinio teismo atliktą išsamų ir *ex nunc* faktinių ir teisinių aplinkybių nagrinėjimą, įskaitant – atitinkamais atvejais – tarptautinės apsaugos poreikių nagrinėjimą pagal Direktyvą 2011/95.

58 Tuo remiantis, darytina išvada, kad laikydamosi Direktyvos 2013/32 46 straipsnio 3 dalies valstybės narės savo nacionalinę teisę turi pritaikyti taip, kad nagrinėdamas nurodytus skundus teismas išnagrinėtų visas faktines ir teisines aplinkybes, kurios suteiktų jam galimybę konkretų atvejį įvertinti pagal tuo metu esamą situaciją, taigi tarptautinės apsaugos prašymą būtų galima nagrinėti išsamiai, nereikalaujant grąžinti bylos sprendžiančiajai institucijai. Taip aiškinant atsižvelgiama į Direktyva 2013/32 siekiamą tikslą užtikrinti, kad tokie prašymai būtų nagrinėjami kuo greičiau, nekenkiant tinkamam ir išsamiam nagrinėjimui (2019 m. liepos 29 d. Sprendimo *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626, 53 punktas).

59 Vis dėlto Direktyvos 2013/32 46 straipsnio 3 dalis susijusi tik su skundo nagrinėjimu ir nesusijusi su sprendimo, dėl kurio pateiktas skundas, galimo panaikinimo pasekmėmis (2018 m. liepos 25 d. Sprendimo *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, 145 punktas ir 2019 m. liepos 29 d. Sprendimo *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626, 54 punktas).

60 Taigi reikia pažymėti, kad priimdamas Direktyvą 2013/32 Sąjungos teisės aktų leidėjas neketino nustatyti bendros taisyklės, pagal kurią sprendžiančioji institucija prarastų kompetenciją panaikinus sprendimą dėl tarptautinės apsaugos prašymo, todėl valstybės narės gali numatyti, kad po tokio panaikinimo byla turi būti grąžinta tai institucijai, kad ši priimtų naują sprendimą (2018 m. liepos 25 d. Sprendimo *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, 146 punktas ir 2019 m. liepos 29 d. Sprendimo *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626, 54 punktas).

61 Nors Direktyva 2013/32 valstybėms narėms suteikia tam tikrą diskreciją, be kita ko, nustatyti taisykles, susijusias su tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimu, kai teismas panaikina ankstesnį sprendimą dėl šio prašymo, vis dėlto svarbu pažymėti, kad, nepaisant tokios diskrecijos, valstybės narės, įgyvendindamos šią direktyvą, privalo laikytis Chartijos 47 straipsnio, kuriame įtvirtinta, kad bet kuris asmuo, kurio teisės ir laisvės, garantuojamos Sąjungos teisės, buvo pažeistos, turi teisę į veiksmingą jų gynimą teisme. Taigi Direktyvos 2013/32 46 straipsnyje numatyto skundo požymiai turi būti apibrėžti atsižvelgiant į Chartijos 47 straipsnį. Darytina išvada, kad kiekviena valstybė narė, kuriai ši direktyva privaloma, turi pritaikyti savo nacionalinę teisę taip, kad, panaikinus šį ankstesnį sprendimą ir grąžinus bylą sprendžiančiajai institucijai, naujas sprendimas būtų priimtas per trumpą laiką ir atitiktų teismo sprendime dėl panaikinimo pateiktą vertinimą (šiuo klausimu žr. 2019 m. liepos 29 d. Sprendimo *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626, 55 ir 59 punktus).

62 Be to, Direktyvos 2013/32 46 straipsnio 3 dalyje numatęs, kad jurisdikciją priimti sprendimą dėl skundo dėl sprendimo atmesti tarptautinės apsaugos prašymą turintis teismas privalo, jei reikia, išnagrinėti prašytojo „tarptautinės apsaugos poreikius“, Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė suteikti tokiam teismui, manančiam, kad turi informacijos apie visas šiuo klausimu būtinas faktines ir teisines aplinkybes, ir atlikusiam išsamų ir *ex nunc*, t. y. visapusį ir atnaujintą šių aplinkybių nagrinėjimą, įgaliojimus priimti privalomą sprendimą dėl to, ar prašytojas atitinka Direktyvoje 2011/95 nustatytus tarptautinės apsaugos suteikimo reikalavimus. Darytina išvada, kad jei atlikęs tokį nagrinėjimą minėtas teismas įsitikina, kad, taikant Direktyvoje 2011/95 numatytus kriterijus, pabėgėlio ar papildomos apsaugos statusas turėtų būti pripažintas minėtam prašytojui dėl pagrindų, kuriais jis grindžia savo prašymą, ir panaikina sprendimą, kuriuo šis prašymas buvo atmestas, taip pat grąžina bylą už nagrinėjimą atsakingai institucijai, ši institucija – išskyrus tuos atvejus, kai susiklosto faktinės ar teisinės aplinkybės, dėl kurių objektyviai reikia atlikti naują aktualizuotą vertinimą, – yra saistoma šio teismo sprendimo ir jį pagrindžiančių motyvų ir nebeturi diskrecijos nuspręsti, ar suteikti prašomą apsaugą, remdamasi tais pačiais pagrindais, kurie buvo nurodyti minėtam teismui (2019 m. liepos 29 d. Sprendimo *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626, 65 ir 66 punktai).

63 Iš to išplaukia, kad kiekviena valstybė narė turi nuspręsti, ar teismas, kuris panaikino sprendimą dėl paskesnio prašymo nepriimtinumo, gali patenkinti šį prašymą arba jį atmesti remdamasis kitu motyvu, ar, priešingai, turi perduoti minėtą prašymą sprendžiančiajai institucijai, kad ši jį iš naujo išnagrinėtų; vis dėlto pastaruoju atveju ši institucija privalo laikytis tokio teismo sprendimo ir jį pagrindžiančių motyvų.

64 Be to, pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalį institucija, nagrinėjanti priimtinu pripažintą paskesnį prašymą, turi tęsti šio prašymo nagrinėjimą pagal šios direktyvos II skyriaus nuostatas.

65 Taigi, jei kompetentingas teismas, panaikinęs sprendimą atmesti paskesnį prašymą kaip nepriimtiną, šio sprendimo 62 punkte nurodytomis aplinkybėmis nusprendžia priimti sprendimą dėl šio prašymo iš esmės, jis turi *mutatis mutandis* užtikrinti, kad būtų laikomasi Direktyvos 2013/32 II skyriuje įtvirtintų pagrindinių principų ir garantijų. Taip yra net ir tuo atveju, kai pagal nacionalinę teisę tas teismas neturi teisės atmesti šio prašymo arba suteikti prašytojui tarptautinės apsaugos, nes sprendžiančioji institucija, kuriai byla grąžinama, kad prašymą patenkintų arba atmestų, yra saistoma teismo sprendimo ir jį pagrindžiančių motyvų.

66 Atsižvelgiant į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kylančius klausimus, reikia pridurti, kad, sprendžiančiajai institucijai nerengiant Direktyvos 2013/32 14 straipsnyje numatyto asmeninio pokalbio, šiame procedūros etape teisės būti išklausytam veiksmingumą galima užtikrinti tik tuo atveju, kai toks pokalbis vykdomas teisme, nagrinėjančiame skundą dėl šios institucijos priimto sprendimo dėl nepriimtinumo, laikantis visų Direktyvoje 2013/32 numatytų sąlygų (2020 m. liepos 16 d. Sprendimo *Addis*, C-517/17, EU:C:2020:579, 71 punktas). Atsižvelgiant į tai, iš šios direktyvos 14 straipsnio 2 dalies a punkto taip pat matyti, kad tokio pokalbio galima atsisakyti, kai teismas, remdamasis turimais įrodymais, gali priimti teigiamą sprendimą dėl pabėgėlio statuso.

67 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į trečiąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2013/32 46 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį leidžiama (bet nereikalaujama) valstybėms narėms savo teismams suteikti teisę panaikinus sprendimą atmesti paskesnį prašymą kaip nepriimtiną patiems priimti sprendimą dėl šio prašymo, negrąžinant jo nagrinėti sprendžiančiajai institucijai, su sąlyga, kad būtų užtikrintos šios direktyvos II skyriaus nuostatose numatytos garantijos.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

68 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos 33 straipsnio 2 dalies d punktas ir 40 straipsnio 2 ir 3 dalys**

turi būti aiškinami taip:

nauja informacija, kaip ji suprantama pagal šias nuostatas, pripažįstamas bet kuris Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimas, įskaitant sprendimą, kuriame tik išaiškinama Sąjungos teisės nuostata, jau galiojusi sprendimo dėl ankstesnio prašymo priėmimo metu, nepaisant to, kada jis buvo priimtas, jeigu dėl jo gerokai padidėja tikimybė, kad prašytojas atitiks tarptautinės apsaugos suteikimo reikalavimus.

2. Direktyvos 2013/32 46 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktis

turi būti aiškinamas taip:

pagal jį leidžiama (bet nereikalaujama) valstybėms narėms savo teismams suteikti teisę panaikinus sprendimą atmesti paskesnį prašymą kaip nepriimtiną patiems priimti sprendimą dėl šio prašymo, negrąžinant jo nagrinėti sprendžiančiajai institucijai, su sąlyga, kad būtų užtikrintos šios direktyvos II skyriaus nuostatose numatytos garantijos.

Parašai.